

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

*Buổi Giảng Đầu Tiên
Tại Hải Ngoại*

Buổi Giảng Đầu Tiên Tại Hải Ngoại

Montreal, ngày 22-12-1979

Tôi không ngờ hôm nay chúng ta được tái ngộ nơi đây ! Cũng do cái gì mà chúng ta được tái ngộ ? Do một niềm tin vững chắc và một ngày tái ngộ vui vẻ như hôm nay.

Rồi sau cái tái ngộ này, chúng ta nghĩ tới việc gì nữa ? Cũng phải tưởng nhớ những người đau khổ hiện tại ở đất nước: chính chúng tôi ra đi cũng lấy cái sống đổi cái chết; nhưng mà ngày hôm nay đến được đất liền, và được tái ngộ các Bạn đây, là cũng như tái sinh một lần đối với bản thể của tôi ! Cho nên, phần đông những người Việt Nam rời khỏi xứ sở cũng như tái sinh một lần nữa, vì người Việt Nam và người Việt Nam

được gặp nhau, rất thương yêu, rất quý mến: trước kia, chúng ta chia là người ngoài, nhưng mà tất cả bây giờ là người thân ! Mọi người khao khát được, giữa người Việt và người Việt, thực hiện mọi tình thương lẫn nhau để chia sẻ sự vui buồn lẫn lộn, mà để chúng ta đóng góp cho tương lai nhân loại.

Các Bạn tuy rằng xa nhà, nhưng mà niềm tin rất vững về sự tu hành : nhất định chúng ta sẽ đạt kết quả tốt ! Niềm tin đó là vô tận. Tại sao xác nhận đó là vô tận ? Vì chúng ta tu hướng về phần hồn, hướng về sự đời đời sẵn có của chúng ta, hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ, thì không phải trong cái lý luận eo hẹp rồi đâm ra hoang mang. Cho nên, đường lối rất rõ ràng : các Bạn đã thực hiện, đã công phu, rồi các Bạn thấy những chuyện các Bạn không có thể nghĩ suy ra được, nhưng mà nó đến với Bạn !

Ngày hôm nay tôi đến với các Bạn trong hiện tại. Các Bạn quý mến Trời Phật, quý mến tình thương cao cả của tổ tiên, đất nước, muốn được tái ngộ những thiện nhân trong lúc các Bạn thiền giác ; trong giấc ngủ các Bạn muốn đạt được một giấc mơ thần tiên để ngộ những người hiền của xứ sở ! Ngày nay nó đã thực hiện thành ra một sự thật với các Bạn.

Chúng ta vui, mà trong vui chúng ta cũng có buồn : thương yêu những người đang bị kẹt ở xứ sở quê hương, nhưng mà phải trả với một giá đắt để học hỏi, để tìm hiểu một lối thoát thiêng liêng sẵn có của mọi người : chỉ có Đạo Pháp mới dẫn đường cho họ được.

Nhưng mà trước khi đi, tôi cũng để lại niềm tin đó ở xứ sở: Việt Nam bây giờ anh em đau khổ vẫn thực hiện, vẫn tiếp tục tu, để mong ngày hội ngộ như các Bạn hội ngộ tôi ngày hôm nay : vì niềm tin đó chúng

ta đã xây dựng sẵn rồi, thì niềm tin đó một ngày kia chúng ta sẽ đạt được, không có gì khó khăn. Cho nên, chúng ta phải vững tin tu, và để thực hiện tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã giao phó cho chúng ta.

Mọi người đã biết thương yêu, nhưng mà thiếu thực hiện, cho nên chúng ta, mỗi người chúng ta đang ngồi đây, đều muốn thực hiện tình thương và đạo đức, muốn thực hiện để trở về làm một chiến sĩ của Thượng Đế để xây dựng lại toàn cầu, chứ không phải riêng xứ sở Việt Nam: người Việt Nam là người chịu đau khổ nhất thế giới này trong cái cảnh sanh ly tử biệt, rõ ràng phân minh; rồi tiến tới đạo pháp, giữ vững đạo pháp thì người khổ và người đi trước sẽ dẫn cho những người tiếp tục kế tiếp đi sau: chúng ta sống, đem tinh thần, đem tình thương tới xứ vật chất, thì chúng ta sẽ thực hiện tình thương càng ngày càng sâu rộng hơn, rồi nhiên hậu chúng ta mới dìu dắt những

người sống vì vật chất quên tâm linh.

Người Việt Nam của chúng ta hiện tại sống về tâm linh mà khinh thường vật chất ; ngược lại rất rõ ràng, những người giàu có ở Việt Nam đã rời bỏ tất cả sự sản, nhưng vẫn quên đi, chỉ nung nấu với một tâm linh đạo đức ; muốn đồng bào, muốn tất cả những người thương yêu bạn bè khắp Năm Châu tự hiểu lấy họ và tự xây dựng lấy họ để tu và tìm một lối thoát dễ dãi cho chương trình tiến hóa của Thượng Đế đã an bài cho mọi tâm hồn.

Cho nên, chúng ta tu về Vô Vi là hướng về tâm hồn, hướng về tâm linh, để dẹp bỏ những cái cá tánh xấu xa :những bài học Tham, Sân, Si, Hỷ, Nộ, Ái, Ó, Dục, chúng ta phải cố gắng vượt qua và để hoàn thành, hoàn tất những bài vở đó, rồi chúng ta sẽ hướng dẫn những người còn đang lung chùng trong sự đau khổ do cá

tánh của họ: mỗi mỗi, chúng ta muốn giải quyết vấn đề đó thì không ngoài sự thực hành !

Cho nên, các Bạn thực hành rồi, các Bạn sẽ thấy rõ, “Chính tôi mới có khả năng dẫn giải cho tôi, không ngoài niềm nào khác : tôi chấp nhận tự sửa lấy tôi, tôi mới có cơ hội tiến hóa ; còn nếu tôi không chấp nhận tự sửa lấy tôi, không bao giờ có cơ hội tiến hóa !”

Cho nên, trong lúc quả địa cầu xáo trộn thì luôn luôn có bàng môn tả đạo: trong cảnh hư không, nó cúng thừa cơ mà để lập ra một cái cơ hội để làm mê hoặc lòng người; rồi quên tâm linh mà lệ thuộc ngoại cảnh, lệ thuộc sự dẫn dắt sai lầm.

Còn cái phương pháp Vô Vi này, các Bạn đã nghe qua tôi nói nhiều : mình tự sửa mình để ảnh hưởng người khác ; chớ chúng ta không có lệ thuộc một người nào hết ! Người đi trước là người học trò của người mới tu.

Tại sao nói “Học trò” ? Ông thầy thì hỏi, học trò phải trả lời ; mà người học hết bài thì phải trả lời cho người chưa biết bài ! Cho nên, chúng tôi không lãnh chức vị Thầy và không làm sư tổ của ai, nhưng mà muốn làm bạn thân với mọi người để đàm đạo, trau dồi sửa đổi, và học hỏi từ ly từ tí, tự tu tự kiểm mà để sửa sự sai lầm để tự tiến hóa trong chu trình hành hương hiện tại.

Cho nên, các Bạn nghe qua tôi nói, “Nói tu mà không Thầy; làm sao được ?” Bởi vì ở đời này họ lập bễ, ngôi,thứ, rồi hành hạ kẻ dưới, đặt ra sự sai lầm quá nhiều, cho nên quá chậm trễ : chính Cha Trời đã đặt ra nhiều tôn giáo ở thế gian, nhưng mà không có ai về với Cha được, vì có sự dị biệt xa cách : trình độ người biết không chịu chia sẻ với người không biết, rồi đâm ra sanh ra giai cấp : Tu cũng có ông vua, tu cũng có cấp trên đè cấp dưới ! Không được ! Mất công bằng ; mất sự quân bình, Phật tâm ! Phật tâm luôn luôn công

bằng : một người hiền triết, “Tôi đi trước là người khổ hạnh trước, biết đường trước, phải dẫn giải cho người sau,” thì chúng ta phải ở trong bình đẳng học hỏi.

Còn người còn chấp ở thế gian mới kêu bằng xưng địa vị, cần có địa vị : là người mới tu. Còn người tu lâu, phải xóa bỏ địa vị của mình và để ảnh hưởng cho người có địa vị là người phàm tánh ; rồi lần lần họ thức giác rồi họ tự xóa cái tự ái, và họ tự tiêu diệt lấy cái sự Tham, Sân, Si, Hỷ, Nộ, Ái, Ô, Dục của họ sẵn có, nhiên hậu họ mới hòa hợp với khả năng tiến hóa trong sự thanh tịnh đời đời.

Cho nên, các Bạn phải nghe những lời tôi đã nói bao nhiêu năm nay : tôi thực hiện, tôi cũng như là tấm tapis cho mọi người đạp : cho họ có sự êm dịu, và để cho họ tự ý thức lấy họ, và tự giác, tự tu. Cho nên, tôi ở trong hành trình, cũng không nhiều thì ít các Bạn cũng có

theo dõi tôi : từ ngày tu tới bây giờ, lập hạnh, tự sửa ; bao nhiêu sự khó khăn, bao nhiêu sự khổ nhục, nhưng vẫn giữ một niềm tin tự giải thoát lấy mình.

Hỏi chứ, tôi làm được, các Bạn làm được không ? Chắc chắn phải được ! Các Bạn cố gắng là phải được ! Không có việc gì không được : chúng ta từ Việt Nam đến Gia Nã Đại bao xa, nhưng mà chúng ta đã đến ; thì chúng ta thấy rõ rồi : khả năng do mình ; không phải do một người khác !

Cho nên, cố gắng tu để trở về ! Sự cấp bách, đòi hỏi nó sẽ xảy tới : quả địa cầu sẽ thay đổi ! Bây giờ các Bạn, không nhiều thì ít, cũng hiểu rồi : các nơi đều có sự xáo trộn. Để chi ; mục đích để làm gì ? Người ta cũng thờ phượng, cũng kính nể Trời Phật vậy; tại sao gặp những sự xáo trộn đau khổ như vậy ? Nhưng mà sau cái khổ là cái sướng đó các Bạn : người Việt Nam

khô nhiều, sau này sẽ sướng nhiều : sau này sẽ vui
dữ lắm, chúng ta sẽ vui dữ lắm, mà không tham vật
chất, chỉ tham tu ! Mỗi người chỉ biết tu để ảnh hưởng
người khác ; mọi người chỉ biết tu là tài sản vô cùng
tận ! Giữ lấy tài sản thương yêu của Thượng Đế để mà
sống, để mà tiến hóa, để mà lãnh nhận những nhiệm
vụ cao siêu hơn, tốt đẹp hơn, tiến hoá dễ dãi hơn !

Đó, cho nên hôm nay tôi ra đến đây thì cũng mong
được nhiều bạn ở hải ngoại tiếp tục chỉ giáo và học
hỏi, trao đổi giữa các bạn, và mong các Bạn sớm trở
về nguồn cội do sự cố gắng sẵn có của mình : các Bạn
không có mượn của ai, mà các Bạn cũng không thiếu
gì ; cho nên các Bạn phải tự sử dụng cái cơ năng phong
phú sẵn có của các Bạn do Càn Khôn Vũ Trụ kết đặt,
do Tạo Hóa đã sản xuất và đã hỗ trợ cho các Bạn đầy
đủ hết thảy từ ly từ tí !

Cho nên, các Bạn nên cố gắng đi trên hành trình hành hương, đừng có thấy đạp gai mà la đau : không đau đâu, bởi vì thể xác này là phương tiện cho chúng ta mà thôi, còn phần hồn của chúng ta mới kêu là sự vĩnh cửu ! Chúng ta phải về cái cảnh đời đời, chớ không nên vì lẽ này, vì lẽ nọ mà chậm trễ. Cái người cố gắng chắc chắn là phải đi đến !

Còn mình chậm trễ là mình bị thiệt thòi: ở lại để thu hút cái trược điện rồi làm cho nội tâm đau khổ ! Đó là nghiệp. Cái tâm của chúng ta khổ là nghiệp.

Cho nên chúng ta, khi nào người tu trong Vô Vi sẽ bị nhiều thử thách ; thử thách đó làm cho tâm các Bạn khổ ; thì các Bạn biết khổ là nghiệp cho nên các Bạn phải giải nghiệp !

Mà muốn giải nghiệp, phải thế nào ? Chấp nhận, mới giải nghiệp được ! Đó : những người Việt

Nam hiện tại có cơ hội giải nghiệp : trong lúc chúng ta giàu có, bây giờ bàn tay không ! Bây giờ chúng ta chấp nhận rồi là chúng ta thấy nhẹ nhàng : giải nghiệp : “Tôi lấy Trời làm nhà, lấy đất làm giường trong giờ phút cuối cùng của thể xác tôi, nhưng mà tâm linh tôi vẫn đời đời với Càn Khôn Vũ Trụ ; không bao giờ tôi xa cảnh thanh nhàn đời đời của Thượng Đế nếu tôi chịu sửa tôi để tiến hóa trở lên.”

Cho nên, cái sự huyền diệu cao siêu của Trời đất đã sắp đặt để hỗ trợ cho người tu chơn thật : nếu lợi dụng đạo, tạo đời, thì phải lâm nạn, học bài học đau đớn hơn, khổ sở hơn. Còn nếu chúng ta dùng thiện tâm mà hóa giải để tiến hóa, thì chúng ta thấy sung sướng nhẹ nhàng !

Chúng ta được cơ hội để giải nghiệp trước hơn những các Bạn trên năm châu thế giới, tranh đua

nhau trong sự giàu có, giết hại lẫn nhau, quên mình và quên cái Định Luật Vay, Trả của Trời Đất. Chúng ta sống ở ngày nay là vay cả Càn Khôn Vũ Trụ : hơi thở các Bạn cũng vay của Càn Khôn Vũ Trụ ; quần, áo mặc của các Bạn cũng đang vay cả Càn Khôn Vũ Trụ. Thì Bạn sẽ hẹn ngày trả !

Mà Bạn không có thực hành, làm sao Bạn có cơ Hội trả ? Cho nên, chúng ta phải thực hiện Tình Thương và Đạo Đức Chúa đã ban, Thượng Đế đã ban cho chúng ta có sự sống, thì chúng ta phải cho sự sống cho những người khác ! Đó là chuyện chúng ta phải làm.

Mà muốn ban cho người khác, phải ban cái gì ? Chúa ban cái gì cho chúng ta ? Thanh Khí Điện : chúng ta có một cơ tạng, cơ tạng của một tiểu thiên địa, thì chúng ta cũng có thanh điện. Nếu mà thanh điện chúng ta

tập trung, thì chúng ta cũng ban được cho người khác theo tình thương của Thượng Đế, theo lòng quảng đại ban chiếu cho năm châu !

Nếu các Bạn tu thì các Bạn trở về Thanh Điền rồi, thì các Bạn mặc sức tha hồ mà phân thân để dìu dắt các giới !

Đừng có nói các Bạn ngồi tu đó rồi lạc hậu, không tiến bộ ! Các Bạn ngồi đó các Bạn tu, các Bạn vẫn độ cho những người trong lúc tai nạn đau khổ, nhưng mà các Bạn không bao giờ tính với họ được, mới kêu tạo được cái đức ! Con người đạo phải tạo đức : mà tạo đức là mình phải quên những chuyện mình đã làm, chỉ biết sửa mình và ảnh hưởng người khác mà thôi ! Thì sau đó các Bạn sẽ được có bộ áo phước đức : bộ áo phước đức là bộ áo để che, cái dù phước đức là để che, che tất cả những tai nạn, che tất cả những quả

bom nguyên tử sắp nổ trên đầu các Bạn nếu các Bạn có phước đức. Cái phước đức đó là cái áo quý.

Cho nên, tôi luôn luôn khuyên các Bạn tu, rồi xuất hồn rồi các Bạn thấy : “Xuất hồn, không lý tôi ở trường tôi đi, sao ?” Hỏi mấy ông xuất hồn có quần áo bạn không ? Ông có màu sắc bạn không ? Ông có ! Cái quần áo ở trên đó nó tinh vi, nó tùy theo khả năng tu hành của các Bạn : các Bạn nhẹ, các Bạn sẽ đạt được nhẹ ; còn các Bạn nặng, thì các Bạn chỉ dùng vật chất mà thôi ! Còn nhẹ nữa, thì phần hồn các Bạn sẽ có : Khi các Bạn muốn thì quần áo nó đầy đủ tùy theo khả năng công phu của các Bạn.

Cho nên, Bạn đừng có suy tư rằng, “Tôi theo Ông Tám đây tôi tu, một thời gian xuất hồn ra rồi quần áo làm sao đem theo bạn ?” Sợ không có ! Nhưng mà các Bạn, trong cái không nó có : nó có tất cả những gì các

Bạn sẽ có ! Chỉ cố gắng để đi tới : Thanh Khí Điền của Trời, Phật ban bố cho mọi người, rồi để thực hiện Tình Thương, thực hiện Đạo Đức.

Hai chữ “Đạo Đức” dễ nói nhưng mà khó hành ; mà các Bạn đang tu như thế này là mở về, hướng về, đạo : thực hiện cho tư tưởng mình được quân bình, các giới cơ tạng của mình đều quân bình trong định luật sẵn có, nhiên hậu các Bạn được hào quang dồi dào ! Rồi lúc đó các Bạn mới thấy cái đức : các Bạn ăn không hết, xài không hết ; không bao giờ các Bạn phải lo cho nhiều, nhưng mà các Bạn vẫn có.

Chính tôi là người đã thực hiện cái pháp này: trước kia tôi cũng là người buôn bán, cũng lo về đời, lo về của cải, lo làm sao để cho giàu có ! Tôi tưởng đó là phước đức ; nhưng mà một thời gian sau tôi tu rồi, tôi thấy cái chuyện mà tôi đang tu đây, mà lúc đó Bạn bè

chê tôi, chê bai tôi, “Sao Mày ăn rồi Mày ngồi Mày cứ thiên hoai ; rồi chùng nào mới có ăn” ; nghe cũng phải, nhưng mà cái đường lối tôi tìm tôi đi tới cái sự vô cùng tận, và tôi sẽ hưởng nhiều hơn những người đang phê bình tôi ! Thì tôi giữ con đường đó mà tôi tu.

Tôi tu tới ngày nay, thực hiện nhiều trận cho các Bạn thấy : chúng tôi sống ở cùng Cộng Sản, chúng tôi bị kiểm kê, bị đuổi lên trên rừng ở trên “Kinh tế mới” không có gì, nhưng rồi cúng đầy đủ ; rồi chúng tôi ra đây, với hai bàn tay không ; rồi cũng có ! Đi đâu cũng có Thượng Đế ; đi đâu cũng có tình thương của Bề Trên dìu dắt ! Chúng tôi tin nơi đó : sự mãnh liệt đó sẽ cứu rỗi tất cả mọi sự nan giải ; thì ngày nay chúng tôi mới có cơ hội được ngộ các Bạn.

Rồi tôi nói này không phải là tuyên truyền để cho quý Bạn mê cái đường đạo này ! Có lợi gì cho tôi ? Không

! Tôi muốn mọi người phải trở về căn bản ; mà mọi người phải đóng góp : mọi người mượn của Thượng Đế, vay của Tạo Hóa ! Phải trả lại cho Tạo Hóa !

Các Bạn có sự sống hiện tại là các Bạn đã vay rồi ; các Bạn phải trả, rồi các Bạn mới trở về nguồn cội ! Phải thực hiện Tình Thương và Đạo Đức, thì lúc đó các Bạn mới thấy rõ rằng sự quý giá của Thượng Đế, của Đấng Cha Lành đã dìu dắt chúng ta 24 trên 24, không bao giờ bỏ chúng ta, thương yêu vô cùng tận !

Chỉ chúng ta, vì sự ham muốn tạm bợ, mà quên sự sẵn có vô cùng tận của chúng ta mà thôi ! Chúng ta mất đường về là tại chúng ta chớ không phải tại người truyền pháp : chính tại chúng ta mà thôi ! Cho nên, chúng ta phải cố gắng khai thác lấy mình, tìm hiểu sự sai lầm của mình và xóa bỏ sự tăm tối nội tâm của

mình, để thực hiện Bi, Trí, Dũng.

Các Bạn đã kiên nhẫn: phần hồn bị giam hãm trong cái tiểu thiên địa này là các Bạn học Nhẫn ! Rồi có vợ, có chồng, sanh con, đẻ cháu, cũng phải học cái chữ Nhẫn ! Rồi đi học hỏi ở thế gian, cũng học chữ Nhẫn. Rồi nên sự nghiệp, cũng phải học chữ Nhẫn ! Nhưng mà tới lúc đó chúng ta mới thực hiện tình thương chia xốt cho mọi người : mỗi người một chút thì cộng đồng thương yêu tiến hóa.

Lúc đó chúng ta thấy rằng đường lối đi không sai, thì cứ mãi mãi đi hoài, đi cho nó càng ngày càng sáng suốt : Cha Trời làm việc 24 trên 24 rõ ràng ! Tại sao làm Ông Trời còn phải làm việc ? Nếu Ngài không làm việc là Ngài mất tất cả sự sáng suốt ! Mà chúng ta thử xem, chúng ta cũng ông Trời con, Chủ Nhơn Ông của một Tiểu Thiên Địa, một bản thể này : trong bản

thể của các Bạn có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, có Tứ Đại hợp thành ! Đó, rõ ràng !

Mà chính Bạn là người điều khiển, Bạn là người chịu trách nhiệm ; nhưng mà các Bạn quên cái quyền lực hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ, quên cái quyền hòa hợp với Thượng Đế, thì các Bạn mất đường lối rồi, tối tăm rồi, nó mất tâm linh !

Hỏi, mất tâm linh rồi các Bạn chết, đi đâu ? Nói, “Tôi tin ông đó, tôi lên Thiên Đàng !” Bạn đã xác nhận rõ thiên đàng ở đâu, đi bằng cách nào ? Chắc gì người nói đi lên Thiên Đàng, Người đã đi được ?

Cho nên, cái môn pháp chơn chánh là truyền thẳng cho người hành giả, và để cho người hành giả tự khai thác lấy và tiến thẳng nơi chỗ mà Người đã xác nhận từ ly từ tí, mới là Chánh Pháp.

Chứ không nên tin nơi người đó, rồi mình mất đường, mất lối, không biết chừng nào mới trở về được !

Cho nên, âm phủ ngày hôm nay bao nhiêu người giành xuống : cứ đi xuống không, không biết đi lên ! Nhiều người giàu có, cúng quảy, lập chùa, lập miếu ; rồi tôi xuống đó cũng thấy nó ở đó, đau khóc, khổ cực, tội lỗi đầy mình ! Tưởng, “Có tiền ở thế gian, tôi che chở được tội lỗi” ? Không che chở được, vì, “Tội tôi làm, tội tôi chịu!”

Cho nên, tại sao xuống âm phủ mà rõ ràng, hạch ra là bao nhiêu tội rõ ràng trước mắt, không chối cãi được ; là sao? Thì chúng ta lấy chút đỉnh chứng minh để thấy : khi mà chúng ta nắm cái ly nước này đưa lên, thì cặp con mắt này nó đã chụp hình cái ly nước rồi ! “Nếu tôi ăn cắp lấy cái ly này tôi bỏ trong túi, thì tôi đã biết lấy tội !” Thì xuống đó, người ta lấy cái Kiếng Âm Dương

chiếu, “Có ăn cắp cái ly ngày đó, tháng đó, màu gì đó không ?” Chối không được ! Nếu có chối thì người ta cho xuất hiện ra thấy ! Thành ra xuống âm phủ, không có cãi được ! Cho nên, đừng tưởng các Bạn làm những cái gì mà các Bạn giấu Trời, Phật ! Sao mà giấu được ? Chắc chắn 100phần 100, không giấu được ; mà tội đó, mình phải xử mình, bằng lòng xử mình.

Các Bạn ở trên dương gian này có dương điện là có tâm linh, có trí khôn : lựa đường đi lên và đường đi xuống rõ ràng. Mà nếu các Bạn không lựa, rồi càng ngày càng đi xuống, nó mất tâm linh rồi thì nó còn phần âm : mất phần dương thì còn phần âm ; lúc đó, âm học cái gì nó cũng chậm : xuống đó có nhiều người ở cả 100 năm cũng chưa biết đi lên cõi nào : học không hết bài, nó ngu xuẩn ! Thì các Bạn có thể so sánh : trong gia đình có nhiều người, có người mất tâm linh, nó học hoài học không biết chữ. Có, nó có đó : sự tiến hóa nó

chậm.

Cho nên, chúng ta ở Dương gian mà không lựa tiến đi lên trên, thì chúng ta sẽ đi xuống ; chắc chắn như vậy ! Cho nên, các Bạn chưa có cơ hội, chưa nghe được sự kêu réo đau thương của người đang sống ở Địa Ngục ; rồi tỉnh lại, như cha mẹ, anh em, vợ con, nhớ sự sai lầm của mình : tạo nghiệp mà lưu nghiệp cho gia đình, không biết làm sao cứu rỗi ; khổ lắm !

Cho nên, tôi nhắc cho các Bạn hiểu rằng : phải tìm con đường đi lên. Mà muốn đi lên, phải chấp nhận và sửa sai, thì tự nhiên các Bạn sẽ có nhẹ.

Nếu mà các Bạn không chấp nhận sửa sai, thì không bao giờ có nhẹ : nhiều người nhờ bùa phép, thần linh ; những cái đó phạm luật Thiên Đình : chúng ta xuống thế gian để học bài và tiến hóa, nhưng mà chúng ta nhờ bùa phép thần linh, là chúng ta là

người muốn chạy tội ! Thì cái tội một nó phải gấp hai ; sau này phải gấp hai !

Cho nên, tôi khuyên các Bạn : hoàn cảnh tới, cứ việc chấp nhận ; không sao ! Không nên dựa vào bùa phép thần linh, mà đau khổ : về sau, xử tội nặng lắm : lợi dụng tới thần, thánh, mà để làm gì ? “Tôi có cái bùa, làm ăn khá!” Để làm gì ? Tiền nhiều quá, tới lúc chết cũng không xài ! Thấy không ? Mình gây tội một cách vô ích ; thì mình không làm ! Chúng ta bình tâm một chút !

Cho nên, các Bạn tu cái pháp này rồi ổn định ; ổn định, ổn định, ổn định rồi các Bạn càng ngày càng tỉnh táo. Các Bạn lập cái hạnh hy sinh chia xốt tình thương sẵn có cho mọi người ; thì lúc đó các Bạn sẽ nhẹ nhàng, và triển hạn cái kiếp sống này, và tâm linh được cởi mở ; thì vui vẻ đối với các nơi, các giới. Mới thấy rằng

chúng ta đang ở trong một trường đại học của Càn Khôn Vũ Trụ : đang học bài và trả bài. Rồi nhiều Bạn có bài, không học ; cũng không muốn trả nữa : nhờ thần linh giúp đỡ ! Thì bị nạn ở sau này : bị tội lỗi ở sau này. Cho nên, chúng ta bây giờ có tâm linh, chúng ta nên xét kỹ : một việc gì các Bạn muốn làm cho phần hồn các Bạn, các Bạn nên xét cho kỹ để học.

Cái phương pháp mà tôi đã thực hiện để ảnh hưởng các Bạn, trong thực tế từ điểm một; chính bản thân tôi đem ra thí nghiệm : tôi cũng người thời đại bây giờ, không phải có sự mê tín, nhất định không chịu sự mê tín : phải thực hiện để đi đến ; thì mọi việc nó sẽ dễ dãi ở sau này : chính những người bạn trước kia nói tu theo tôi là sẽ đi xin ăn, nhưng mà tới ngày “Giải phóng” rồi thì những ông đó thấy ông già trước tuổi rồi ; dòm lại tôi, thấy tôi trẻ : lúc tôi ngồi tôi công phu, ông đi ngang ông đá tôi, ông rủ tôi đi nhảy đầm, tôi

không đi, rồi ông đá tôi, ông ngắt lỗ tai, ngắt lỗ mũi, “Cho Màỵ chết luôn !” Rồi tới ngày “Giải phóng” ông dòm tôi, ông nói, “Tại sao Màỵ càng ngày càng trẻ ?” Tôi nói, “Dạ, tại Màỵ đá đít tao ! Màỵ có lỗi !” Ông nói, “Nếu tao biết vậy thì tao tu, ngày nay tao đâu có già như vậy, mà tao đâu có khổ như vậy !” Lúc đó nó mới biết; thấy không : món quà quý cho nó, mà nó không biết, nó khi người tu hành, cho nên mất tất cả ! Và tôi ở trong thực trạng như vậy : sự dày công của mình chắc chắn là phải đạt ; và niềm tin của mình chắc chắn phải có kết quả !

Cho nên, hôm nay tôi được đến đây xem anh em, anh chị em ở đây đông đảo và hướng thượng, cố gắng tu luyện, là anh em biết đường lối của mình đi về, và ý thức rõ ràng chắc chắn chúng ta phải đi được ! Sanh, Lão, Bệnh, Tử, nhất định rồi : chúng ta hiểu rồi, không cần nghĩ đến vấn đề đó nữa ! Chỉ có một đường một,

là đi về với nguồn cội mà thôi ; về nơi chúng ta sống đời đời !

Thì các Bạn đi vô nhà thờ nghe ông cha nói, cũng là phần hồn bất diệt ! Mà bất diệt ở đâu? Các Bạn sẽ hành để thấy sự bất diệt đó : người ta nói Chúa, nói hoài hoài ! Bây giờ mình hành để mình thấy Chúa ! Cần phải thực hiện để thấy Chúa ! Cái đó là cái điều mong muốn của mọi người. Không nên dãi dãi nữa, và không nên chậm trễ nữa, bởi vì bản thể chúng ta nó đi tới rồi, nó sẽ tới cái Sanh, Trụ, Di, Diệt : sanh ra làm con người, trụ thành một bản thể, di chuyển, rồi đi tới chỗ huỷ diệt.

Rồi nó ngược lại, tới chết nó là cái gì ? Nó có cái sống : phần hồn ! Thấy chưa ? Nó cũng Sanh, Trụ, Di, Diệt : nếu nó chịu tu, nó đi lên nữa ! Rồi cứ Sanh, Trụ, Di, Diệt ; Sanh, Trụ, Di, Diệt đi lên, đi tới vô cùng tận

! Lúc đó, “Tôi đạt tới thanh rồi !” thì lúc đó các Bạn thấy rõ rồi, “Tôi thanh rồi thì đem liệng chỗ trước tôi cũng vẫn thanh !”

Lúc đó phải đi cứu độ người ta, vì “Tôi thanh rồi, đi vô chỗ nào không bị trước lôi cuốn nữa” ; bởi vì cái phàm ngã “Minh tâm, kiến tánh,” là Tham, Sân, Si không còn, đâu có bị sự lôi cuốn ?

Mà muốn diệt sự Tham, Sân, Si đó thì phải làm thế nào ? Phải tu để sửa chữa ! Tại sao nó tham ? Là bất minh ! Bây giờ cho nó minh, nó hết tham ! Tại sao nó sân ? Vì nó cô đọng, nó không có cởi mở ! Thấy không ? Thì lần lần mọi cơ giới mình đều bỏ túc trong chu trình tiến hóa, mở ra hết !

Tướng do gì ? Tướng do tâm. Tướng có thay đổi : cái Mạng Môn của các Bạn sẽ thay đổi : ông thầy tướng nói tháng nào, tháng nào, nhưng mà tới tháng đó còn

trơ trơ ! Cũng như ông Yêm thấy rõ là bà Văn Cao hồi trước ở Việt Nam đi ông thầy gì coi tướng nổi tiếng ở Việt Nam, nói là tháng 11 thì đụng xe, chết ! Tôi nói, “Còn một tháng nữa chết rồi thì cho tôi đi ; có chết, tôi chôn ! Chịu hông ?” “Chịu !”

Mỗi đêm tới tôi, cũng đi xe đàng hoàng, cũng đi ra ngoài đường coi thử có đụng chết không ? Thách ông Huỳnh Liên ! Đó ! Thì tôi nói rằng, “Chịu hay là không ?” Bởi vì ông Huỳnh Liên là xác nhận tháng 11 này là, “Bà phải đụng xe, chết !” Rồi bây giờ mỗi đêm tới tôi đi ! Đúng tháng 11 qua, rồi tháng 12 qua, tới bây giờ “Giải phóng” cũng chưa chết nữa !

Đó ! Bà mới thấy rằng, mà sau “Giải phóng” rồi bà gặp nhiều cái trận đau khổ ghê lắm: gia đình, ông chồng tu chưa tới đâu, tưởng mình hay. Đó: cái tu mà ngạo mạn, tưởng mình hay, là bị phạt ! Đi tu mà gặp một bà

kia tu, mà bả cũng xưng bả là tiên, rồi ông này cũng xưng ông là Phật ; rồi tiên với Phật cặp nhau, cái, bỏ nhà luôn ! A, một bài học !

Cho nên, trước khi tôi ra đây, tôi nói rằng : “Bỏ tù ; sẽ bỏ tù !” Nhưng mà anh đâu có tin ; ông kia với bà kia cũng là cao tay ấn lăm mà ; nhưng mà tôi nói “Bỏ tù.” Rồi hỏi, “Tại sao ?” Tội 35, ở tù đúng 35 ngày, thả ra ! Bây giờ hông dám nữa: ở đúng 35 ngày ! Mà nó tưởng là nó ngon lăm ; nó quen với “Giải phóng” đồ dữ lăm ; nhưng mà ở tù 35 ngày !

Cho nên, ông Sáu Nhảm ông viết thơ qua, ông nói “Anh nói sao thì nó có y như vậy rồi: thằng đó 35, thì đúng 35 ngày bỏ tù !” Thấy hông ? Đó ; nó có rõ ràng.

Nhưng mà cái bài học đó là gì ? Vì bà này bả cố tâm tu, bả từ cõi chết bả vượt tới sống ; bả tu ; bả thấy cần. Mà cái đó là giải nghiệp cho bả chớ ! Không phải sự

đau khổ : cái đau khổ đó là phần hồn bả được tiến hóa. Cho nên, tôi nói tôi cho bài học này, “Vì Con cố gắng tu, Con biết Trời, Phật ; ông Tám cho Con ; hiểu hông ; để Con hưởng.” “Hưởng gì ? Chồng đi lấy người ta, mà ông nói hưởng, cho con hưởng ?” Rồi sau này nó mới biết thương: nghe lời tôi đi !

A ; bây giờ chỉ mới biết rằng bây giờ đuổi nó cũng không đi nữa ! Phải cho nó học : nếu mình làm vợ mà mình đi cấm người ta hoài, hông cho nó đụng, thấy hông ? Tại vì bả ghen, bả cấm nó, nó mới xảy ra cái vụ đó ; còn hồi trước, bả thả lỏng nó đâu có xảy ra cái vụ đó : người ta muốn ăn cà rem ? Cho đi ăn cà rem ! Hông cho ăn cà rem ; tức ; nó phải đi ăn cà rem nhiều hơn, chứ ; phải hông ?” À ; cái sự sai lầm.

Cho nên, ở trong gia cang, trong gia đình của Vô Vi, tu phải hiểu : hai vợ chồng cũng hai bậc thầy, hai bậc

sư ; vợ cũng sư, mà chồng cũng sư với nhau, mới trao đổi, giáo dục, tiến hóa ! Chồng cũng là sư, mà vợ cũng là sư. Có nhiều người nói, “Tại sao Anh tu mau vậy ?” Kiểm trở lại, nói, “Cũng nhờ bà xã tôi bả khó quá, tôi tức tôi hông thèm đi đâu ; nhưng mà tôi bắt chước Ông Tám tôi thiên, tôi mới thấy !” Cũng nhờ bà xã ; thấy không ? Đó ; rồi, “Cũng nhờ ông xã tôi, tôi nào ông cũng đi nhảy đầm, xài tiền. Thôi kệ cho ông chết luôn ; một mình tôi tu, ngày nay tôi mới được như vậy !” Cũng phải nhờ không ?

Trở lại phải cảm ơn người ta ; chớ đừng tưởng, ”Tôi tu được, rồi tôi ghét !” Phải cảm ơn ; cảm ơn, và cảm động lòng họ để họ tu ; thì hai người được tu luôn ! Hai người cùng tiến hóa, nó mới tốt : hai người cũng bậc thầy hết, hông có ai thua ai hết : chưa cãi thì nói, “Anh anh, em em” ; chớ còn, cãi rồi thì chẳng có ai thua ai ! Sự thật, mọi người đều có gia đình, chẳng có

ai thua hết : bậc thầy không mà ! Nó chủ cái tiểu thiên địa, chớ nó đâu phải người tầm thường !

À, trong cái Vô Vi này chúng ta thấy ! Mà khi tu, thấy rồi đó, là bình đẳng : trong bình đẳng của tinh thần đạo hữu lại càng thương yêu nhiều hơn, càng thương yêu nhiều hơn : cũng gây gổ vậy, mà bỏ đi lại nhớ ! Cái tình đạo hữu: vợ chồng nó gây, nhưng mà bỏ đi nó lại nhớ ; nó nhớ cái tình đạo hữu ; cho nên nó có assurance, bảo đảm ! Cho nên, các Bạn cứ tu : cứ tu lì, bà xã chửi, ông xã chửi ; chửi thét rồi cũng huề, chẳng có cái gì hết. Rốt cuộc mới thấy rõ.

Cho nên, khi mà chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta phải học nơi tất cả và hòa nơi tất cả : bất cứ cái gì cũng là một bài học để dẫn tiến phần hồn, chớ không phải bỏ đâu ! Đừng có nói con bù lon sét này mà không xài được ! Tới hồi muốn dùng nó, tìm không ra ! Chiếc

xe hơi nào, có con écrou nào không xài được ? Không có xài được, người ta đâu có gắn liền ! Thấy không ? Mình chê cái này, chê cái nọ, chê cái kia ; mình chậm tiến !

Trong gia đình mình cũng vậy : nó có người lanh, người chậm ; người nào cũng xài được hết ! Phải biết xây dựng và giúp đỡ lẫn nhau : cái đó là cái chuyện cao quý Trời, Phật đã sắp đặt cho mình những bài học, mình dòm lại, cái tuổi mình hữu hạn chớ không phải triển hạn thêm mấy trăm năm đâu mà muốn thay đổi ! Muốn thay đổi cũng không kịp đâu !

Ta phải chấp nhận để học hoàn thành hết cái bài học này, nó mới xứng đáng là con của Trời : mình biết gây với người ta, biết ta đây, là mình biết mình là con của Trời rồi ! Thì họ cũng con của Trời ; tại sao mà họ thua mình ; bao giờ họ thua mình ? Nên mình phải kính

trọng để đối xử, thì mình phải thực hiện tình thương : của quý của Trời cho.

Đó ! Cho nên cái Vô Vi này, pháp thì cứ giữ tu ; còn môn nào mình cũng kính trọng.

Đây rồi bâng môn tả đạo nó sẽ tới nó phỉnh các Bạn, nhưng mà các Bạn cũng ở trong tinh thần kính trọng, bởi vì Cha Trời cho bài để thử mọi người, “Coi Mày nói Mày hứa Mày đi lên ? Coi thử Mày có đi lên không, hay là Mày tham cái phép này, thì Mày xuống lại !” Mê muội ! Thấy không ? Cha Trời thử như vậy.

Bởi vì bài vỡ, tại sao tôi nói cho các Bạn trước ? Vì tôi cũng có cuộc dự họp trên đó, tôi biết : có một hai cái Ông sắp như vậy đó, thì sẽ xảy ra ở đây. Nhưng mà chúng ta tu thì chúng ta bên Vô Vi mới biết được cái đó ! Giữ vững tinh thần để đi lên : Cha Trời sắp đặt thì

bài nào bài nấy nó rõ ràng lắm ; nhưng mà phải chịu, không có cãi được. Còn chúng ta tu về Vô Vi nhưng chúng ta chấp nhận thì nó lướt qua ; nó không có khổ.

Chớ đừng có nói chia bè phái này, bè phái kia, bè phái nọ ! Không có giúp ích, nhưng mà tai hại ; rốt cuộc rồi cũng quy lại một mà thôi : đạo pháp nào rốt cuộc cũng quy lại một, nhưng mà đi mau hay là đi chậm đó thôi. Cho nên, các Bạn tu là các Bạn phải tự đi, mà phải cương quyết đi.

Ở đây chúng ta có kẻ già, người trẻ, chúng ta thấy rõ rồi : “Người già này, trước kia cũng là người trẻ ; mà tại sao họ già ? Thì tôi bây giờ người trẻ ; một ngày kia tôi cũng phải già như Người ! Thì tuổi tác tôi bây giờ còn trẻ mà tôi biết đạo pháp, tôi biết đường lối để về với quê hương chốn cũ tôi, tôi phải đi mau hơn người già ! Với tuổi già nua của tôi, tôi biết, thông

cảm biết bao nhiêu công chuyện của Trời đất ! Tôi học được biết bao nhiêu chân lý !” Thấy không ?

Cho nên, phải gắng tu ; đừng có phí uổng : phí thì giờ uổng : bày này, bày kia, bày nọ, động loạn rồi không tự sửa được mình ; đó là chậm trễ, trễ tàu ; khổ lắm ! Không nên để nó trễ tàu : ở đây mình đi xe điện, mà trễ một chút nó còn đóng cửa, đứng đó bơ vơ, hướng hồ gì chiếc thuyền Bát Nhã : trong nháy con mắt là nó bay mất rồi ; mà mình không chịu bước lên, “Con theo Phật, mà để con ra con đào mười kỷ lô vàng rồi con vô con đi chung với Phật ; không biết trên đó tiền làm sao ?” Trễ rồi ! Đi đâu có được !

Cho nên, cú này ở Việt Nam, Phật cho thấy, “Các Con cúng Phật nhiều, cúng Trời nhiều ; bây giờ , Trời về với các Con, các Con bỏ tất cả để theo Phật, Trời ! Cúng đúng rồi đó mấy Con ơi !” Biết bao nhiêu Phật,

biết bao nhiêu điển bây giờ đang giáng ở Việt Nam, giáo dục con người cho con người thấy : cúng đúng lúc rồi, thì bây giờ người ta vô ta kiểm kê đồ đạc là phải rồi, không có trách được.

Cho nên, nhiều người ở Việt Nam, thời gian tôi chiêm cứu ở Việt Nam, nhiều người hôm qua nó kiểm kê không còn một xu nào, tôi nói, “Đúng rồi !” Bà hỏi, “Đúng làm sao ?” “Hồi nào bây giờ Bà cầu Quan Âm, thì Quan Âm cho lính tới kiểm kê đồ, rồi Quan Âm dẫn đi lên Thiên Đàng ! Bỏ hết đi ; đừng nghĩ nữa !” “Phải rồi, tôi cúng dữ lắm chớ !” “Bây giờ đúng ngày rồi ; tu đi ! Bây giờ đây là một cơ hội đi về nguồn cội đó ; tu đi !” Cho nên, những người đó họ bớt bệnh hoạn : họ được nhẹ nhàng ; họ thấy rõ rồi : cái cơ Trời !

Có cái giặc gì mà không đánh ? Mà có cái giặc Việt Nam, không đánh mà nhà cửa rầm rầm, xe hơi, máy

bay rầm rầm, mà không đánh; nó vô lấy cái rột ! Có phải Ông Trời làm không ? Thấy không ? Người thế gian thì ham của, người ta phải tránh chớ ; nhưng mà cái này, hông tránh : để yên vậy, đi ! Có phải Ông Trời làm không ? Dễ mất, nhưng cũng dễ lấy lại ! Khi mà ông quét dọn sạch sẽ rồi, cho vô, cho vô lại ! Đây rồi các Bạn thấy : không có khó khan ; dễ ăn là dễ thua ; thấy không ; dễ ăn là dễ thua ! Cái định luật nó có sẵn rồi ; không có lo.

Cho nên, mình chỉ lo tu thôi : muốn cứu độ người nhà ở quê hương mình, thì mình cứu độ. Các Bạn có cơ hội tu có điển thì cái điển các Bạn chạy khắp năm châu được ; mà ghé qua Việt Nam một chút lại không được sao ? Thấy không ! Ráng tu đi : các Bạn cứu về tâm linh để cho họ thức giác, còn hơn các Bạn cho cái bánh, mà không cắt nghĩa ! Cho nên, ráng tu sẽ cứu độ được hết !

Cho nên, tôi ở đâu cũng làm việc của Thượng Đế, ở đâu cũng học Tình Thương và Đạo Đức ; cho nên hôm nay các Bạn được, sự mong muốn các Bạn được gặp tôi, lại được gặp tôi, mà do niềm tin của các Bạn. Sự nhớ thương đó, chúng ta phải giữ lấy và chúng ta phải thực hiện hoài hoài trong sự nhớ thương để chúng ta đi về, bởi vì sự nhớ thương này là thiêng liêng, không phải sự nhớ thương tiền của tạm bợ ở thế gian đâu !

Thành thật cảm ơn

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên